N°. 26. A°. 1837.

DONDERDAG DEN 30sten MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Advertissementen.

(3128) Op *MORGEN OCHTEND*, zal door den Vendumeester M. A. KELISER, op Vendu worden verkocht: *Zeven* stuks nieuwe fijne Engelsche *LIVERIJ HOEDEN*, met de letter T., voor rekening den Boedel L. THIJM.

WORDT TE HUUR OF TE KOOP GEVRAAGD:

Een *JONGEN*, onverschillig van welke kleur, geschikt voor *Voetebooij*, van een ouderdom van 12 tot 15 jaren. — Adres ter dezer DRUKKERIJ. (13142)

(13120) De Vendumeester M. A. KELISER, zal *MORGEN* om 9 uren verkoopen: *PROVISIEN*, *STUKGOEDEREN*, een *CHAISPAARD*, een *MATROZEN-PONT*, een *TENT-PONTJE* en den Neger genaamd TAMBOER; aankomende R. H. BRAAM.

Publieke Veilingen.

Departement der *Onbeheerde Boedels en Wezen.*

DINGSDAG, den 28 Maart 1837.

1°. Het HUIS en ERF, staande en gelegen aan de *Keizerstraat*, La. D. No. 229; aankomende den Boedel G. VAN LUIJK. *f* 660. — S. F. FLU.

2°. Het HUIS en ERF, staande en gelegen aan de *Groote Dwarsstraat*, La. D. No. 53; aankomende voor de helft, den Boedel van wijlen ROBERTA VAN AUGUSTUS JOHANNIS VAN [illegible], en voor de wederhelft, aan JOHAN HK. ALBRECHT. *f* 170. — P. VAN LEEUWEN.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 26sten dezer, de Noord-Amerik. Brik *Charles*, Kapt. J. FOSTER, van Boston; hebbende 31 dagen reis.

Idem, de Noord-Amerik. Brik *Ceres*, Kapt. F. KENDALL, van Wilmington; hebbende 21 dagen reis.

Den 28sten, het Schip *Henriette*, Kapt. J. C. WILLEMS, van Rotterdam, hebbende 58 dagen reis.

Idem, de Noord-Amerik. Brik *Attention*, Kapt. M. L. JOHNSON, van Boston, hebbende 34 dagen reis.

Idem, de Fransche Brik *l'Esperance*, Kapt. [illegible], van Cayenne, hebbende 3 dagen reis; Passagier: de Heer NUMA VERNIAS.

NIEUWSTIJDINGEN.

Uittreksels uit de *Nederlandsche Dagbladen* tot en met 21 Januarij 1837.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 15 Januarij.

Een dagblad van Lyon, het *Fanal* bevat het volgende wonderlijke verhaal, waarvan de plaats hebbende nasporingen van het geregt en de policie, het meerder of minder ware of valsche eerst later [illegible] doen blijken, doch waaraan het sedert eenigen tijd, bij herhaling vermissen van kinderen te Lyon, intusschen eenigen grond van waarschijnlijkheid geeft.

De jonge P.., omstreeks de 13 jaren oud, werd voor eenige dagen door zijne familie naar de markt gezonden tot het koopen van aardappelen. Terwijl hij met bieden bezig was, ontving hij van achteren een sterken klap of slag, die hem op den grond deed vallen. Twee zeer goed gekleede heeren naderden hem en [illegible] een [illegible] aanbiedende noodigden zij hem, denzelven ledig te drinken, beweerende, dat zulks hem goed zoude doen. Hiervoor dankbaar en vol vertrouwen in de verzekering der beide onbekenden nuttigde P.. het hem aangeboden vocht en weldra verviel hij in eenen diepen slaap, die hem geheel bedwelmde.

Bij zijn ontwaken, en hem is onbekend hoe lang hij geslapen heeft, bevond de jonge P.. zich, zoo hij verhaalt, in eene hem onbekende kamer, uitgestrekt op een bed, het bovendeel van het ligchaam gesloten in eene soort van mechanisch toestel van ijzer of van eenig ander hard metaal, welk toestel hem de borst en den rug sterk drukte; ook een zijner armen was in zoodanig toestel gesloten. Een der heeren, die hem den slaapdrank gegeven had, scheen met groote zorg te luisteren naar het kloppen zijner aderen, zoo in den arm als in de borst, en de ander scheen aanteekening te houden van de opmerkingen, hem door deze zonderlinge handelwijze gebleken. Het was te vergeefs, dat de jonge P.., die onder deze pogingen vrij sterk leed, zich [illegible] beklaagde *dat men hem zeer deed*; [illegible] heeren trachtten hem zoo goed mogelijk gerust te stellen, door hem te beloven, dat de pijniging niet lang zou duren en dat hij niet het minste gevaar liep. Na eene korte poos verloste zij hem werkelijk van de harde banden die hem knelden, gaven hem te eten en brogten hem vervolgens naar eene andere kamer van het zonderlinge huis, waar zij zich bevonden.

Hoe groot was niet de verwondering van den jongen P.., toen hij (het is altijd zijn eigen verhaal, hetwelk hier gevolgd wordt) in de kamer waarin hij overgebragt was, een twintigtal bedjes zag, in welke zich een twintigtal kindertjes bevonden, wier vermagerde en door het lijden verkwijnende gelaatstrekken sterkere of mindere kenteekenen droegen van eene door pijn veroorzaakte verstomping; het gezigt dier ongelukkige wezentjes, waarvan het meerendeel wandelende geraamten geleek, vervulde de ziel van P.. met een diep medelijden en de vrees van zich welligt tot denzelfden toestand gebragt te zullen zien, deed bij hem een vurig verlangen opwellen, om zich door de vlugt aan het hem dreigend gevaar te onttrekken.

Met zijne jeugdige ongelukgenooten alleen gebleven, ontwaarde hij er twee, waarvan het nog levendig en vrolijkend oog en de nog blozende en vleezige wangen scheenen aan te duiden, dat zij niet lang nog in dit rampzalig huis hadden gekwijnd. Het ongeluk maakt vertrouwelijk; de beide kinderen kwamen van zelven naar *P..* en vroegen hem of hij voornemens was lang met hen te blijven. Op zijn ontkennend antwoord zeiden zij hem, dat ook zij naar het middel uitzagen, om te kunnen ontvlugten, en sloegen zij hem voor, dit gezamenlijk te beproeven. Zij spraken af, zich 's avonds te zullen houden of zij sliepen en ten elf ure weder op te staan om alsdan te beramen hoe hunne vrijheid te verkrijgen.

Weldra kwam men die ongelukkige kinderen halen, om hen eene wandeling te laten doen in eenen vrij grooten tuin, omringd met eenen muur van 10 of 12 voet hoog en die den voorbijganger verbood iets van de geheimenissen van dit zonderling verblijf te ontdekken. De jonge P... zag dat er een ladder tegen den muur stond, en beloofde zich wel denzelven des avonds weder te zoeken en tot een middel van redding voor zich en zijne nieuwe makkers te doen verstrekken.

Na eene wandeling van omtrent een uur, bragten de beide heeren, die de eenige bewoners van dit huis van kweeling schenen te wezen, de kinderen weder binnenshuis, gaven hun te souperen en deden hen naar bed gaan.

Zoo als men ligtelijk begrijpt loken P... en zijne beide nieuwe vrienden geen oog, met smachtend ongeduld het uur, bepaald tot het beproeven hunner ontvlugting, afwachtende. Eindelijk sloeg het elf ure, omzigtig rezen alle drie op en begaven zij zich buiten de kamer. Dit gedaan, bevonden zij zich in eenen gang die uitzigt had op den tuin, waarvan zij de boomen bij een flaauw maanlicht door een vensterraam konden ontwaren. Al de deuren gesloten zijnde, namen zij het besluit een glasruit te breken, en gelukte het hun, ofschoon met veel moeite door deze kleine opening te kruipen en den tuin te bereiken, zonder door hunne opsluiters betrapt te zijn geworden. Zij ijlden naar het punt waar zij den ladder op hunne wandeling hadden gezien, maar die ladder, in plaatse van nog overeind tegen den muur te staan, lag plat op den grond en denzelven weder op te rigten ging hunne kinderkrachten bijna te boven. De sterke begeerte om hierin te slagen, had hunne krachten evenwel, als het ware, verdubbeld. Zij beklommen den muur en lieten zich, zonder het gevaar te berekenen, aan de andere zijde nedernaar beneden glijden.

Daar stonden zij nu op eenen [illegible] weg, [illegible] water liepen; in hunne [illegible] vreugde hielden zij de eerste rigting de beste, zonder zich zelfs aan elkander te storen. De jonge P... liep uren lang, zonder te weten waarheen; eindelijk, tegen drie ure des morgens, bevond hij zich aan de pijramide van Vaise, een punt hetwelk hij erkende en van waar hij zoo goed als [illegible] het huis, waar zijn gezin woonachtig was, terug vond.

Wij weten waarlijk niet, of wij eene wezenlijke gebeurtenis, dan wel eene der *Duizend en een Nachtvertellingen* beschrijven. Dit slechts weten wij met zekerheid, dat de jonge P.., al wat hem overgekomen zou zijn, aldus verhaald heeft, en dat wij niet zien, welk belang hem zou hebben kunnen drijven tot het verzinnen van zoodanig verhaal, en niet begrijpen hoe zoo vreemd klinkende bijzonderheden, hem in de gedachten zouden hebben kunnen komen. Hebben de zaken zich werkelijk toegedragen, zoo als hij verhaalt, zoo zal het overigens niet moeijelijk zijn op het spoor te komen van zijne beide medevlugtelingen, waarvan, volgens zijn zeggen, de een te Givors, de ander te Vienne zou te huis behooren; stroken hunne verklaringen met de zijne, zoo zullen deze [illegible] vermoedens doen ontstaan. Reeds [illegible] dat een van dezelve gevonden was, en dat hij de verklaringen van P... had bevestigd.

Maar, welk mag dan het doel geweest zijn van mannen, die jonge kinderen aldus hebben opgelegd, om hen uit eigenbelang op eene onbekende plaats op te sluiten. Zou het, [illegible] wetenschappelijke proefnemingen op derzelver ligchamen te doen, of zou het uit eenigen anderen niet te begrijpen hoofdbeweeg. Zoo de daadzaak eenmaal voldongen bewezen is, zal dezelve eene genoegzame opheldering geven van het menigvuldig verdwijnen van jonge kinderen, waarop wij, sedert eenigen tijd, in het belang der geringen hebben opmerkzaam gemaakt. Men verliest zich in de daad in het gezel. Maar wat hoogst zonderling is, is dat het gezin van dien jongen P.., den eigen dag van deszelfs verdwijning, eenen ongeteekenden brief ontvangen had [illegible] hetzelve genoodigd werd onbekommerd [illegible]. Men schreef daarbij, dat de jonge [illegible] zeker toeval het been gebroken had, dat hij zich in goede handen bevond, en [illegible] zoodra hij genezen was, [illegible] zijn bloedverwanten terug te brengen. Deze brief is, zegt men, in handen van den prokureur des Konings gesteld en deze magistraats-persoon, zal voorzeker het vereischte onderzoek gelasten, tot het ontdekken van eene waarheid, die verschrikkelijk kan zijn.

De sedert ontvangen *Courrier de Lyon* [illegible] *parateur*, zeggen thans, kennis gedragen te hebben

van de daadzaken, betrekkelijk de opligting van den jongen P..., maar het stilzwijgen hierover bewaard te hebben, om de nasporingen van het geregt niet hinderlijk te wezen. Zij nemen thans het verhaal van het *Fanal* over, zonder eenige verdere opmerking daarbij te voegen.

Het op heden ontvangen laatste nummer van den *Courrier de Lyon* komt nogmaals op het bovenstaande terug, en zegt:

Het verhaal van het opligten van een jong kind, door ons op gisteren uit het *Fanal* overgenomen, bevat eenige bijzonderheden, uit welke men zoude kunnen besluiten, dat het in een orthopedisch gesticht *(een gesticht tot herstel van gebrekkigen aan ledematen)* gedurende drie dagen opgehouden is geweest. Volgens stellig ingewonne berigten moeten wij evenwel verklaren, dat de verklaringen, door hem afgelegd voor de magistraats-personen, die hem ondervraagd hebben, eene zoodanige veronderstelling niet in het minst regtvaardigen. De eenige geneeskundige of chirurgicale operatie aan welke hij onderworpen schijnt te zijn geworden, is die waaraan men de benaming geeft van *auscultatie* en die verrigt wordt door middel van een instrument *Stetoskoop* genoemd, hetwelk toegepast wordt op die gedeelten van het ligchaam, van welker staat men zich verzekeren wil.

Zij die het door ons overgenomen verhaal gelezen hebben, hebben zich kunnen verbeelden een verhaal der duizend en een vertellingen te lezen, en in de daad het heeft een zeker geheimzinnig en fantastisch karakter, hetwelk geschikt is, om het scherpste vernuft te doen suffen, en de eenige veronderstellingen die men vormen kan, tot het verklaren van een zoo zonderling voorval, zijn van eenen zoo vreemden aard, dat de geest er naauwelijks bij durft stilstaan. Dit is evenwel zeker, dat het naauwkeurig het verhaal van het kind zelf is, zoodanig als hij het met vrijmoedigheid en zonder afwijking verhaalt, aan allen die hem ondervragen en wier ongeloovigheid zwichten moet voor den toon van opregtheid en van goede trouw, die het verhaal der bijzonderheden van zijne geheimzinnige opligting bezielt; terwijl het kind hetwelk de held dezer zonderlinge geschiedenis is, welke dan ook de reden van zijne verdwijning heeft mogen wezen, en welke behandeling hij ook, gedurende zijn verblijf aldaar, heeft mogen ondergaan, zoo verschrikt en angst doordrongen is, dat hij zich niet meer alleen op straat durft wagen.

Sommige omstandigheden bevestigen bovendien, tot zekere mate, zijn verhaal. Zoo onder anderen is, er op den dag van zijn vermist geraken, een boodschaplooper bij de ouders van het kind verschenen, hun een naamloozen brief overhandigend, van nagenoeg den volgenden inhoud: Uw kind is dezen morgen een ligt ongeluk overgekomen; maakt u evenwel niet ongerust, het geval zal geene ernstige gevolgen hebben; men zal alle zorg voor hem dragen.

Dezelfde boodschaplooper bragt gelijktijdig met dezen brief de mand terug, waarin zich de groenten bevonden, welke het kind, voor zijne opligting, op de markt had gekocht. Het knaapje heeft ook werkelijk bij zijne eerste verklaringen opgegeven, dat de onbekenden, die hem na zijnen val weder opgeholpen hadden, hem den naam en de woonplaats van zijne ouders hadden afgevraagd.

Maar wie was de schrijver van dezen naamloozen brief, wie was de boodschaplooper? Zie daar wat de politie tot dus verre niet heeft kunnen ontdekken, maar deze beide genoegzaam bewezene omstandigheden schijnen het verhaal van het kind te bevestigen en waarom dan niet te veronderstellen, dat ook de verdere door hem opgegeven omstandigheden overeenkomstig de waarheid zijn.

Eene andere bedroevende omstandigheid komt zijn verhaal nog gewigt bijzetten; te weten, het sedert eenigen tijd opgemerkt verdwijnen van kleine kinderen; de veelvuldige aankondigingen, hiervan door de ouders in de onderscheiden dagbladen [illegible], strekken hiervan ten bewijze.

Van den anderen kant moeten wij zeggen dat al de nasporingen van het geregt tot opsporing van het verblijf, waar die zonderlinge tooneelen plaats gehad zouden hebben, vruchteloos zijn geweest. De jonge P... had verklaard bij zijne ontvlugting een ander kind, hetwelk hem gezegd had van Givors te wezen, tot lotgenoot gehad te hebben; en de meest ijverige nasporingen hebben niets doen ontdekken van deze medeontvlugte, wiens getuigenis anders van zoo veel waarde zou zijn tot bevestiging van de verklaringen van P... Alles blijft derhalve nog in een diep geheim gehuld.

Mengelingen.

REGLEMENT VOOR OMNIBUSSEN TE LONDEN.

De volgende getrouwe vertaling van dit reglement kan doen zien, dat hetzelve doelmatig en zonderling tevens te noemen is. — „Men legge de voeten niet op de bank. Men neme geen hoek voor zich alleen in beslag, en opene geen venster, waardoor de noordewind eenen buurman hinderlijk kan zijn. Men houde zijn geld gereed, wanneer men wil uitstijgen; want al heeft men tijd te veel, anderen kunnen dien meer noodig hebben. Men ga gerageld zitten, zoodat de beenen geenen hoek van 45 graden maken, dewijl men dan de plaats van twee personen beslaat. Men spuwe niet in het stroo, alsof men in een stal ware, maar men denke er aan, dat men zich in een beschaafd land in eenen *omnibus* bevindt. Men verlange niet van den conducteur, dat hij geld wissele; want een *omnibus* is geen wisselkantoor. Men toone achting voor de dames, en doe geen jong meisje blozen, dat geenen beschermer heeft, en onbeleefdheden niet ontwijken kan. Wanneer men een hond heeft, moet hij klein zijn, en aan een touw gebonden. Men brenge geene groote pakken mede; want een *omnibus* is geen vrachtwagen. Men wachte met praten of twisten totdat men afstijgt, dewijl iemands eigene stem in zijne eigene ooren eene zeer aangename muzijk kan wezen, maar anderen zeer lastig kan worden. Wanneer men over staatkunde of godsdienst spreekt, neme men matiging in acht; want ieder heeft zijn eigen gevoelen, en elk heeft het regt om dit te zien achten. Men vermijde alle aanmatiging, en spreke niet op eenen hoogen toon; men bedenke, dat men voor zes stuivers eenen rid doet, die in eene huurkoets twintigmaal meer zou kosten; en wanneer iemands trotschheid hem zegt, dat hij boven een plebeisch rijtuig verheven is, moet zijne beurs hem herinneren, dat hij niet in staat is, om zich van eene aristocratische equipage te bedienen."

DE MATROZENHUIS.

Eenige jaren geleden woonde te Tavistock, in Devonshire, een zeer weldadig man, die voorheen, [illegible] [illegible] geweest was. Elk oud matroos, die zich bij hem aanmeldde, kreeg een schelling en een glas grog. Het was zonderling te zien, hoevele oude pikbroeken hem in den loop van het jaar kwamen bezoeken. Eindelijk bemerkte de meid, die de deur opende, dat al deze zonen van den oceaan denzelfden lap op dezelfde plaats van dezelfde mouw hadden. Zij begon zich te verbeelden, dat deze oude lap een eereteeken moest wezen, maar meende tevens, dat het een zeer zonderling eereteeken was. Zij deelde anderen hare overdenkingen mede, en maakte zoo de achterdocht gaande. Toen er weder een oud matroos verscheen, die de orde van den lap droeg, ging men hem na. Men zag hem zich naar de woning eener oude vrouw begeven, die in den omtrek voor eene heks gehouden werd, en eene poos daarna weder te voorschijn komen, maar in zijne eigene, natuurlijke gedaante, namelijk in die van een gewoonen met vodden bedekten bedelaar. Het bedrog was nu ontdekt, en het zal genoeg zijn te zeggen, dat het huis der oude vrouw eene schuilplaats van landloopers en bedriegers bleek te zijn, en dat zij, onder andere maskeradepakken voor hare vrienden, eene oude matrozenkleeding bewaarde, die tot het bovengemelde bedrog diende. Ongetwijfeld werd zij voor het leenen van dit gewaad behoorlijk betaald.

HET AFZIGTELIJKE MASKER.

Te Londen heeft men geene vastenavondvermaken. Slechts zelden geeft men gemaskerde bals; maar dan vertoont zich ook doorgaans het grillige van het Engelsche volkskarakter in een schitterend licht. Zoo verscheen onlangs een bekend Lord, als eene doodkist gemaskerd. Hij ging regtop; zijne voeten waren onder eene zwarte draperie verborgen, en zijn geheel ligchaam werd door de doodkist omgeven, welker deksel geopend was. In de kist zag men hem zelven, bleek en in een lijkkleed gehuld. Een opschrift met zijnen naam vermeldde, dat hij aan de gevolgen van het dansen gestorven was. Deze treurige vermomming beviel echter niemand; verscheidene dames vielen in onmagt, en de wandelende doodkist maakte het misnoegen van velen gaande. De Lord achtte het derhalve raadzaam zich te verwijderen, uit vrees dat de vrolijke maskers, wier vermaak hij gestoord had, hem met zijne zonderlinge vermomming in overeenstemming zouden brengen.

OOSTERSCH TIJDVERDRIJF.

De voornaamste zeldzaamheid te Benares is een waterput, door zekeren Radjah gebouwd, ten einde het zonderlinge genoegen te smaken van zes- of zevenhonderd zijner vrouwen te gelijk water te zien halen. De bovenste omtrek is nagenoeg honderd voet in het vierkant, welke ruimte naar beneden trapswijze vermindert. De zijden bestaan uit trappen, op een zoodanige wijze gebouwd, dat zes- of zevenhonderd vrouwen, die geregeld den eenen trap af- en den anderen opgingen, te gelijker tijd konden opklimmen en afdalen, zonder elkander te hinderen. Aan de eene zijde is een klein plat, waarop de Radjah plaats nam, ten einde dit zonderlinge schouwspel aan te zien.

SCHEPEN IN LADING.

NAAR AMSTERDAM:

Het gekoperd Tweedeks Barkschip Susanna Maria, Kapt. C. Spiegelberg. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Sluit 31 Maart.

Het gekoperd Barkschip Sophia Cicilia, Kapt. B. F. Ipien. — Adres bij Degenhard en Kramer. Sluit 3 April.

Het nieuw gekoperd Tweedeks Fregatschip Sophia Maria, Kapt. Jens Andresen. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Sluit den 3 April.

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip Noord-Holland, Kapt. K. H. Ruijl. Adres bij Gebroeders Reijns. Sluit 3 April.

Het gezinkt Kofschip Jeannette, Kapt. T. Bodeman. — Adres bij Degenhard en Kramer.

Het gekoperd Driemast Galjootschip West-Indie, Kapt. J. J. Boon. — Adres bij Gebroeders Reijns. Sluit ultimo dezer.

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip de Jonge Willem, Kapt. W. Husselaar. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gekoperd Tweedeks Brikschip Astrea, Kapt. J. A. de Lang. — Adres bij J. L. Gellée. — Sluit 31 Maart.

Het gekoperd Tweedeks Barkschip 't Vertrouwen, Kapt. C. Zaal. — Adres bij Leijsner en Scheffer. — Sluit 1 April.

Het Nederlandsch Brikschip de Eensgezindheid, Kapt. C. Meijer. — Adres bij Gebroeders Reijns.

De Nederlandsche Schooner Kof Elisabeth, Kapt. P. Peijbes. — Adres bij Gebroeders Reijns.

Het Nederlandsch Kofschip de Jonge Maria, Kapt. J. E. van Hoogenhuizen. — Adres bij Gebroeders Reeijs. — Sluit ultimo April.

NAAR ROTTERDAM:

Het Nederlandsch gezinkt Bregantijnschip Koophandel, Kapt. F. Popken. — Adres bij Lijsner en Scheffer. — Sluit 15 April.

Het Nederlandsch Schooner Brikschip Amphitrite, Kapt. A. C. Krull. — Adres bij Leijsner en Scheffer. Sluit 1 April.

NAAR NICKERIE:

De Nd. Am. Brik Ganges, Kapt. L. Cetter. — Adres bij J. M. Samson.

NAAR BOSTON:

De Noord-Amerikaansche Brik Sygnet, Kapt. C. Fitz. — Adres bij J. M. Samson.

De Noord-Amerikaansche Brik Cashier, Kapt. C. Saunders. — Adres bij J. M. Samson.

De Noord-Amerik. Brik Mary and Eliza, Kapt. J. Larvey. — Adres bij J. M. Samson.

De Noord-Amerik. Brik Garnett, Kapt. J. [illegible]cher. — Adres bij M. Abrahams.

NAAR GLOUCESTER:

De Noord-Amerikaansche Brik Creole, Kapt. H. Hodge. — Adres bij S. van Praag.

NAAR PORTLAND:

De Noord-Amerikaansche Brik Clio, Kapt. [illegible] Waterhouse. — Adres bij J. M. Samson.

NAAR SALEM:

De Noord-Amerikaansche Brik William and Henry, Kapt. H. Fabens. — Adres bij S. van Praag.

Ter Drukkerij van de Erven J. BRINK.